

FER CAMÍ AMB JESÚS

per CATALINA ERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'evangeli d'aquest diumenge (Mt 16,21-27) és continuació del de diumenge passat. Jesús vol deixar ben clar als seus deixebles quin és el seu messianisme, que no coincideix amb el que el poble i els mateixos deixebles esperen, tot i que ells han escoltat les seves paraules, han conviscut amb Ell durant molt de temps, coneixen les seves obres, l'admiren... Pere havia confessat: «Vós sou el Messies, el fill del Déu viu»; però la seva confessió de fe, per sincera i apassionada que fos, no era suficient per poder comprendre el messianisme de Jesús i seguir el camí del seu Mestre. El messies de Pere anava associat encara al poder, a l'èxit, i Jesús parla de la seva decisió d'anar a Jerusalem, assumint les conseqüències de la fidelitat a la missió que ha rebut del Pare, que el portarà a entregar la seva vida per amor sense condicions.

El que li passa a Pere és possiblement el que ens passa a nosaltres. La fe demana un procés lent de maduració, per arribar a la identificació amb el Mestre. La fe de Pere encara quedava fora del projecte de Jesús, del seu camí, del seu messianisme.

«Si algú vol venir amb mi...». Per seguir Jesús cal, primer de tot, deixar-se seduir per la seva persona, per la seva causa; cal entregar-se amb cos i ànima, i això demana buidar-se d'un mateix per fer-li lloc, renunciar a qualsevol ambició personal d'èxit, de prestigi; triar la pobresa... Jesús demana als seus que creguin en les seves obres: «qui creu en mi farà les obres que jo faig i encara en farà de més grans». La seva obra va ser donar la vida pels seus amics. I és donant la vida que el deixeble s'identificarà amb el seu Mestre.

«Si algú vol venir amb mi, que es negui a si mateix, prengui la seva creu i m'acompanyi...». Buidar-se d'ell mateix per poder ser ell mateix de debò, no voler tenir una imatge que no li correspon, despendre's d'allò que destorba el seu creixement, la seva llibertat, anar-se configurant amb els sentiments de Jesús, deixant enre re tot allò que fa li nosa per seguir el seu pas, per obrir-se als altres, per estimar, per perdonar. Qui entra en la dinàmica de Jesús pot quedar al marge de la societat, però experimentarà una plenitud humana i espiritual que li compensarà tot l'esforç.

«Qui perdi la vida per mi la retrobarà...». Jesús ens ensenya el veritable valor de la vida i ens diu clarament que per salvar-la hem d'aprendre a saber perdre, per paradoxal que això sembli. Aprendre que buscant el bé dels altres en el fons busquem el nostre propi bé. Això que pot semblar difícil, en realitat és el que dóna sentit a la nostra vida. Perdre la vida té un sentit de totalitat, de donació fins a l'extrem, perquè vol dir estimar sense límits com ho feu Jesús; participar de la seva utopia en l'entrega pacient i amorosa de cada moment i, si cal, prendre decisions valentes i agosarades. Aquest camí ens humanitza, ens fa conscients de la nostra limitació, però a la vegada ens fa viure confiats i valents i ens condueix a la vida definitiva que comença ja en aquest món.